

MELISSA DE LA CRUZ

NĚCO MEZI TÍM

ROMÁN

**ELITA,
NEBO
NEŽÁDOUCÍ?**

Něco
mezi
tím

Tato kniha je smyšlená. Jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorovy fantazie nebo jsou smyšlené a jakákoliv shoda s určitými osobami, ať už žijícími, nebo mrtvými, společnostmi, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

SOMETHING IN BETWEEN © 2016 by Melissa de la Cruz

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Zuzana Izquierdo Montes, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-866-5 (pdf)

MELISSA DE LA CRUZ

Něco
mezi
tím

PŘELOŽILA: ZUZANA IZQUIERDO MONTES

Velké poděkování za povolení publikovat následující materiály:

Úryvek z *Choke* © 2001 Chuck Palahniuk. Použito s povolením Doubleday, otisk Knopf Doubleday Publishing Group, divize Penguin Random House LLC. Všechna práva vyhrazena.

Úryvek z *The Alchemist* © 1988 Paulo Coelho. Anglický překlad © 1993 Paulo Coelho a Alan R. Clarke. Použito s povolením HarperCollins Publishers.

Úryvek z „The Third and Final Continent“ *Interpreter of Maladies* © 1999 by Jhumpa Lahiri. Použito s povolením Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. Všechna práva vyhrazena.

Úryvek z *Invisible Man* © 1947, 1948, 1952 Ralph Ellison. Copyright obnoven 1975, 1976, 1980 Ralph Ellison. Použito s povolením Random House, otisk a divize of Penguin Random House LLC. Všechna práva vyhrazena.

Úryvek z *Extremely Loud and Incredibly Close: A Novel* © 2005 Jonathan Safran Foer. Použito s povolením Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. Všechna práva vyhrazena.

Úryvek z *Breath, Eyes, Memory* © 1994 Edwidge Danticat. Použito s povolením Soho Press.

Úryvek z *The Mango Bride* © 2013 Maria Victoria Soliven Blanco. Použito s povolením New American Library, otisk Penguin Publishing Group, divize Penguin Random House LLC.

Úryvek z *Harry Potter and the Sorcerer's Stone* © 1999 J. K. Rowling.

Úryvek z *Wind, Sand and Stars* © 1939 Antoine de Saint-Exupéry. Anglický překlad © 1967 Lewis Galantieri. Použito s povolením Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. Všechna práva vyhrazena.

Úryvek z „I, Too“ *The Collected Poems of Langston Hughes* Langston Hughes, editoval Arnold Rampersad a David Roessel, Associate Editor. © 1994 the Estate of Langston Hughes. Použito s povolením Alfred A. Knopf, otisk Knopf Doubleday Publishing Group, divize Penguin Random House LLC. Všechna práva vyhrazena.

Úryvek z „America“ z *Collected Poems 1947-1997* Allen Ginsberg. © 2006 the Allen Ginsberg Trust. Použito s povolením HarperCollins Publishers.

Úryvek z „Two Kinds“ *The Joy Luck Club* © 1989 Amy Tan. Použito s povolením G. P. Putnam's Sons, otisk Penguin Publishing Group, divize Penguin Random House LLC.

Úryvek z *A Thousand Splendid Suns* by Khaled Hosseini. © 2007 ATSS Publications, LLC. Použito s povolením Riverhead, otisk Penguin Publishing Group, divize Penguin Random House LLC.

Úryvek z *Death Comes For The Archbishop* Willa Cather, copyright © 1927, 1929 Willa Cather, copyright obnoven 1955, 1957 The Executors of the Estate of Willa Cather. Použito s povolením Alfred A. Knopf, otisk the Knopf Doubleday Publishing Group, divize Penguin Random House LLC. Všechna práva vyhrazena.

*Mému manželovi,
za všechno, včetně mého
amerického občanství.*

Tiger cub

Pamatuj, navždy si pamatuj, že my všichni, a zejména
ty a já, pocházíme z imigrantů a revolucionářů.

FRANKLIN D. ROOSEVELT

Pravdou je, že imigranti bývají většími patrioty než Američané, kteří se zde narodili.

CHUCK PALAHNIUK, *ZALKNUTÍ*

NEJDŘÍVE VYDECHNOUT. Vtáhnout pupík dovnitř proti páteři. Vypnout prsa. Udržovat oční kontakt. Nezapomínat dýchat. Držet svaly v pozoru. Zpevnit tělo. Vyskočit. Letět. Postoj znamená všechno. Věřit si, že ten kaskadérský kousek dokážu. Zůstat narovnaná. Úsměv. Držet ruce sbalené u těla, když se točím ve vzduchu. Důvěřovat si a důvěřovat svému týmu. Dát pochybám šanci znamená pád – plus zklamání celého oddílu, což je to nejhorší, co se kapitánci roztleskávaček může stát, hned po šéfování všem kolem v náladě podrážděné včelí královny.

Roztleskávačky jsou nejnáruživější osoby na světě – i když nás snad každý hollywoodský film zobrazuje jako bandu tupých potvor, které lítají za kluky. Bývalo.

Copak to nechápou? Roztleskávačky tvoří tým a v každém správném týmu si lidé navzájem důvěřují, protože právě holky z týmu jsou ty jediné, kdo vás zachrání před rozbitou hlavou.

Fandění utužuje charakter, věrnost a sílu.

„Hop. Hop. Hop. Flip!“ křičí trenérka Davisová, až se její hlas odráží ode zdi tělocvičny. Třikrát vyskočíme, přičemž napneme ruce i nohy tak perfektně, že se dotýkáme podlahy jen špičkami prstů, potom uděláme salto vzad a dopadneme na žíněnky.

Všichni to ustojí kromě Kayly, která se při saltech poslední dobou trápí, i když bývala nejlepší akrobatkou týmu. Její myšlenky jsou jinde, dělá si starosti kvůli rodičům, kteří spolu teď moc nevycházejí. V duchu si zapíšu, že se jí po tréninku musím zeptat, jak se má, a nabídnout jí pomoc s procvičením triků dřív, než dostane podmínku, nebo ji vyhodí z oddílu. Jsme nejlepší kamarádky, ale od té doby, co se učím na pololetní zkoušky a snažím se dodělat přihlášky na vysokou, se příliš nescházíme.

„Nohy k sobě, Santosová,“ štěkne na mě trenérka, „při dopadu se celá třeseš.“

Přikývnu, ačkoliv mě štve, že jmenuje zrovna mě, když Kayle nic neřekla. Víím, že mě trenérka shazuje schválně, abych neskončila s nosem příliš vysoko. Právě proto mě zvolili kapitánkou – chápou, že se pro tým musím obětovat, pro každou figuru, jinak se vše sesype jako domeček z karet.

Občas si mě ostatní holky dobírají. *Jasmine, ty jsi tak dokonalá. Všechno děláš správně. Bylas prezidentkou v nižším ročníku, kapitánkou roztleskávaček, samé významení, dobrovolnická činnost. Ještě tě to nepřestalo bavit?*

Nikdy, odpovídám s úsměvem. Pravdou sice je, že unavená jsem *pořád*, ale nikdy to nepřiznám, ne svým kamarádkám, a hlavně ne doma.

„Do konce tréninku si ještě párkrát projedeme pódiovku,“ nařídí trenérka, dojde k rádiu a pustí hudbu.

Většina dívek zaujme pozici, jen Emily zkříží ruce: „Jsem *hotová*. Nevím, jestli to ještě dokážu.“ Tváře jí žhnou a na její irské pleti vypadají jako puntíky.

„Nedělej scény,“ reaguje Deandra, která svými tmavými copy mrská jako královna nilská bičem. Vypadá ještě krásněji než Halle Berryová, když mrká svými přirozeně hustými řasami. „Beztak jsi unavená jen proto, že sis celou noc psala s Brandonem.“

„Moje esemesky se mu líbí,“ zakření se Emily, přičemž zvedne jedno obočí, jako by skrývala hodně pikantní tajemství. „Hlavně ti kreativní smajlíci.“

Houknu na ně, ať ztichnou. Je to můj poslední ročník a jediná šance vyhrát přebor. Chceme-li tentokrát zvítězit, všichni z týmu musí poctivě trénovat. Všechno musí klapat, nesmíme ztrácet čas.

„Na místa!“ zaječím.

Trenérka pokývne a já začnu odpočítávat: „*Pět, šest, sedm, osm!*“

Z reproduktorů vystřelí melodie.

Naše číslo začíná mnohonásobnými skoky. Sprintujeme po prostných, naše těla létají vzduchem, rondáty, přemety a salta, přesně do rytmu. Adrenalin ještě stoupá, když se holky zformují a připraví na triky v letu. Vylezu na základ, pak mě vyšvihnou do kotoulu a zase chytí do kolébky. Náročnost cviků se zvyšuje a jedna ztratí balanc, když slézá z pyramidy, narazí do další a pošle ji k zemi. Základna jí pomůže zase vstát, ale trenérka vypne hudbu a zamračí se.

„No tak, děvčata, tohle už jsme měly!“ zařvu. „Znovu od začátku!“

Projíždíme to samé číslo pořád dokola, dokud všechny neskočí svůj trik. Svaly nás bolí a ruce potem kloužou, ale čím víc to máme pod palcem, tím víc se povzbuzujeme, fandíme, stojíme pevněji a létáme výš.

Lepší.

Chystáme na poslední kolečko, když dveřmi proletí paní Garciová a mašíruje k nám. Její prošoupané kozačky z napodobeniny kůže klapou o parkety. Zvláštní, co dělá studijní poradkyně na tréninku roztleskávaček? Určitě si jí všimly i ostatní, protože nezaujaly pozice, ale brebentí a šeptají si mezi sebou.

Trenérka ji koutkem oka zahlédne a otočí se k nám: „Dámy! Poslouchejte. Udělejte si dvojice a trénujte přemety a salta vzad. Až skončíte, protáhněte se, rozštěp a provaz na každou stranu 30 sekund. Otočky na obě strany. A hlídejte si přesnost.“

Připojí se k paní Garciové a já se přidám ke Kayle a pomůžu jí do mostu. Snaží se vykopnout, ale nedaří se jí vystihnout ten správný okamžik, takže vedu její pohyb.

Kayla Paredesová je pěkně stavěná, štíhlá v pase, má tmavé kudrnaté vlasy a široký úsměv. Už od jejích dvanácti let jí kluci padají k nohám, ale vždycky ji brzy omrzí. Její příbuzní pět generací zpátky pocházejí z Mexika, což znamená, že španělsky se naučila ve škole, stejně jako já.

„Dáme v pátek film?“ zeptá se mě. „U nás?“

Málem odmítnu, potřebuji se učit, ale už jsme se neviděly věčnost. „Super,“ řeknu. „Domluví se s mamkou, ale neměl by být problém. Uděláme si sušenky s čokoládou.“

„Se spoustou čokolády,“ zakření se Kayla. Za pár minut si mě přivolá trenérka. „Santosová! Paní Garciová s tebou potřebuje mluvit!“

Se mnou? Děje se něco? Do žaludku se mi vkrádá pocit nejistoty. Teď je říjen a poslední dobou se snažím zúžit seznam univerzit, kam bych se chtěla dostat. Prošvihla jsem snad nějaký termín podání přihlášek? Chodím k paní Garciové pravidelně jednou za pár týdnů, abych měla vše ohledně vysokých škol pod kontrolou. Že by mi zapomněla říct něco důležitého?

Ještě pomůžu Kayle při přemetu, jako bych si nedělala starosti. Když kolem mě trenérka prochází za zbytkem skupiny, mrkne na mě, takže se mi uleví. Rozhodně jde o nějakou dobrou zprávu.

„Mám tady něco speciálně pro tebe,“ předává mi paní Garciová obálku. Dá si ruce křížem a po rtech jí přeběhne lehký úsměv.

Jakmile si všimnu nóbl loga námořnické barvy, které zdobí pravý horní roh obálky, srdce mi začne bít na poplach. *Státní stipendijní program Spojených států amerických, Odbor vzdělávání*. Úplně cítím, jak v ruku držím svou vlastní budoucnost. Tu, o kterou jsem tak tvrdě usilovala. Tu, o které se mým rodičům snilo od té doby, co jsme se odstěhovali z Filipín; bylo mi devět, Danny se batolil a Isko byl ještě malé miminko. Pamatuji si, jak jsem při odletu držela Dannyho v letadle za ruku, zatímco mamka chovala Iska na klíně, vzhůru směr Amerika.

Napsala jsem o tom do své žádosti o přijetí. O své první vzpomínce, kdy jsem hleděla z okna našeho prvního domu v Kalifornii, o těch zářivých lampách a ostrých siluetách

palem, o tom, jak jiný byl výhled na zelené promáčené hory z domu v Antipolu, kde neustále pršelo a bylo dusno a naše okna zakrývala moskytiéra. Ameriku beru jako okno, které otevírá nové možnosti a nabízí nový život těm, kteří doplují k jejím břehům ze vzdálených krajů.

Stipendium Spojených států amerických je to nejprestižnější ocenění, jež udělují vybraným špičkovým studentům středních škol, těm nejlepším z nejlepších, a to nejen na základě jejich studijních výsledků, ale právě i na základě jejich písemných prací a doporučení učitelů. Přirovnala bych to možná ke zkouškám na vysokou, ale je to mnohem náročnější než dostat se na Harvard. Tak tvrdě jsem dřela na své stipendijní práci, tak moc jsem se chtěla dostat do programu a teď je to tady. Celá se třesu.

Paní Garciová mi položí ruku na rameno, čímž mě vrátí do reality. „Jsem na tebe opravdu hrdá,“ gratuluje mi jako vlastní dceři.

Roztrhnu obálku a málem i samotný dopis.

Rozevřu dopis a oči mi sjedou dolů k podpisu. Doopravdy je to *podepsané* – ne tištěné – od prezidenta Spojených států amerických. Vrátil jsem se očima nahoru a pustím se do čtení:

*Vážená slečno Santosová,
s radostí Vám oznamujeme, že na základě Vašich mimořádných studijních výsledků jste byla přijata do Státního stipendijního programu. Toto ocenění zahrnuje finanční příspěvek určený na studijní výdaje na Vámi vybraném institutu. Ze stovky vysoce kvalifikovaných žadatelů jmenujeme každoročně pouze tři sta studentů, což činí toto ocenění jedním z nejžádanějších v zemi.*

Ve svých šestnácti nebo sedmnácti letech patříte do vybrané skupiny mladých lidí, kteří nejen že uspěli na akademické půdě, ale také prováděli moderní lékařský průzkum, hráli s filharmonickým orchestrem Los Angeles, soutěžili na olympiádě, založili společnost, stali se dobrovolníky v mezinárodních sociálních službách atp. Tito stipendisté tak mohou studovat na našich nejlepších univerzitách a přispět svým darem jak naší zemi, tak celému světu.

Mám tu výsostnou radost přizvat Vás za odměnu za Vaše výsledky do Státního stipendijního programu, v němž se seznámíte se státními úředníky, učenci, hudebníky, vědci, obchodníky a absolventy. Nabízí se Vám možnost navštívit historická muzea a památníky, poslechnout si recitály, zúčastnit se množství recepcí a obřadů jako host Odboru vzdělání. Žádáme Vás o vyplnění přiloženého formuláře a jeho zaslání zpět. Více informací ohledně cesty do Washingtonu, D. C., obdržíte během následujících týdnů. Blahopřejeme! Těšíme se na to, jak pozitivně přispějete k rozvoji naší země.

S pozdravem

prezident Spojených států amerických

Úplně se mi zatajil dech. Tohle je ten nejšťastnější den mého života. Vše, co jsem obětovala – hodiny spánku, řidičák (protože naši mi to nedovolili), všechny ty večírky, na které jsem nikdy nešla, zábavu, kterou jsem nikdy nezažila, kluky, kterým jsem nikdy nedala ani pusu...

To není nic ve srovnání se stipendiem.

Paní Garciová po sobě zanechá jen malé šmouhy na dřevě, jak se šourá pryč z tělocvičny. „Tohle je velká věc, Jasmine. Co žiji v tomhle městě, nikdo tady nezískal Stipendium Spojených států amerických. Jde o nejvyšší čest, jakou si jen student může přát.“

Volňásek na univerzitu dle mého výběru. Moji rodiče si nebudou muset lámat hlavu s tím, jak zaplatit vysokoškolské vzdělání. Nemůžu popadnout dech, úplně to vidím. Má budoucnost.

Vysoká. Absolvent. Ještě ani netuším, čím se chci zabývat, ale je mi jasné, že vítězství v téhle meritokracii je mým americkým snem. Úspěšná kariéra a manžel krasavec. Rodina. V tomhle směru jsem docela staromódní, možná kvůli svým filipínským kořenům, ale už od dětství jsem chtěla vlastní rodinu a manželství jako moji rodiče. Víím, že to zní otřepaně, ale jsem už jednou americká holka, tak to chci všechno.

Makala jsem na tom tvrdě, *všeho* jsem se vzdala. Někteří přátelé si mě dobírají, že se ve svých sedmnácti chovám na pětatřicet, a mně je to jedno. Rozhodně nezůstanu limitovaná těmi omezenými možnostmi, které se nabízely našim. Na Filipínách mamka absolvovala jako nejlepší z ročníku, a přitom ve Státech umývá zvratky v nemocnici. A tátu považuji za nejinteligentnějšího člověka, kterého znám, a přesto řídí autobus, abychom měli na živobytí. Nicméně oba vždycky věřili, že když se jejich děti stanou Američany, jako jsem teď já, limit bude v nedohlednu.

A je to tady. Neskutečné se stalo skutečným.

Tohle je ono, můj rok. *Moje příležitost (díky, Hamiltone).*

Euforie je skoro stejně tak velká – ne-li větší – jako když ustojíte ten nejnáročnější skok na Šampionátu.

2

Byl to můj otec, kdo nás naučil, že imigrant
musí pracovat dvakrát tak tvrdě než
kdokoliv jiný, že se nikdy nesmí vzdát.

ZINEDINE ZIDANE

„O CO JÍ ŠLO?“ ptá se Kayla, jakmile paní Garciová odejde, a se zvednutým obočím netrpělivě čeká na odpověď.

Nedokážu skrýt obrovské nadšení, ale nejdříve to chci říct rodičům. Tahle zpráva je příliš cenná, příliš pracně získaná na to, abych se zrovna teď o ni s někým podělila, byť se svou nejlepší kamarádkou. Ne že by ze mě neměla radost, bude nadšením bez sebe. Ale máma s tátou si zaslouží slyšet to jako první.

„Jenom nějaké dobré zprávy ohledně přihlášek na vysokou,“ řeknu jí, „myslí si, že splňuji požadavky na Regenta na školách UC.“ Regentovo stipendium je kalifornskou verzí Státního stipendijního programu. Těm nejlepším žadatelům hradí ročně školné za tisíce dolarů a já už nějakou dobu vím, že splňuji podmínky, protože přihlášky na UC se podávaly do konce listopadu.

„No jasný, to jsem ti mohla říct i já,“ dodá, zatímco vytahuju dopis o stipendiu ze sportovní podprsenky a ukládám ho do přední kapsy batohu.

Když trénink skončí, narazíme na Lorraine Schianovou, jak se na parkovišti opírá o své auto se dvěma kluky. Zrzavé vlasy si kroučí kolem prstu. Lo je zatraceně hezká, ale nikdy nevypadá, že by se o to snažila. Znáte ten typ. Úchvatná. Bohémská. Jako přítelkyně nějaké rockové hvězdy. Hotová královna, co vždycky chodí s jiným minimálně o rok nebo dva starším sexy hudebníkem a barví si vlasy na ty *úžasné* nepřírozené barvy – růžová, modrá, levandulová nebo stříbrná. Právě teď má svou přírodní barvu vlasů, všechno to odbarvování jí příliš vysušovalo konečky. Jsme kamarádky už od druhého stupně, ale jakmile jsme se dostaly na střední, Lo začala chodit do jiných kruhů a kvůli svému školnímu nasazení jsem již neměla tolik volného času, kolik bych chtěla. Ačkoliv už si nejsme tak blízké, pořád ji mám moc ráda. Její svět mi vždycky připadal mnohem větší než ten můj. Zná spoustu lidí a prožívá tolik zajímavých věcí, že na ni občas trochu žárlím.

Když procházím kolem, lehce jí zamávám, nechci ji rušit v konverzaci.

Kayla se nakloní a zašeptá: „Co to je za kluky? Zabírám si toho v tričku s Bobem Marleym.“

Jako by ti kluci cítili, že o nich mluví, protože najednou jejich pohledy sjedou k nám, a tak se i Lorraine podívá naším směrem. „Hej, Jas,“ řekne. „Jak se vede, holka? Dlouho jsem tě neviděla.“

„Jako vždycky,“ odpovím s úsměvem. „Co ty?“

„Poflakuju se s těmahle nulama.“ Lorraine udělá posunek na kluky po straně. „Tohle je můj přítel, Julian. Tamten je Dylan. Hrajou spolu v kapele,“ dodá.

Julian je Afroameričan, vypadá neuvěřitelně dobře, má snědou pleť a dredy, na nich červenou pletenou čapku a celá předloktí pokrytá tetováním. Kayla se pousměje na Dylana, který se svými rozčuchanými blond vlasy, zrcadlovými leteckými brýlemi a tričkem s obličejem Boba Marleyho vepředu vypadá jako surfař. Jsem si jistá, že už se do něj stihla zamilovat až po uši.

„Roztleskávačky, vid’?“ ptá se Dylan.

Trochu si povzdechnu. „Dobrý odhad. Jak jsi to poznal?“

Zrovna na sobě nemáme dresy nebo tak něco, ani se mi nelíbí způsob, jakým říká *roztleskávačky*, jako bychom byly jen holčiny, co mávají třásněmi. Náš tým loni vyhrál v krajském kole. Jsme stejně tak sportovci jako ti týpci v helmách, které údajně „povzbuzujeme“. (Každý rok prohrají. Náš tým má lepší procento výher. Trapas.)

Dylan se drze ušklíbne. „Ty vaše přihlouplý bílý tenisky jsou docela jasný znamení.“

„Nech ji na pokoji, Dylane. Je to moje kamarádka,“ brání mě Lo.

„Moje starší ségra byla roztleskávačka,“ řekne tak trochu omluvně.

„V pohodě,“ odpoví Kayla, která nad ním prakticky slintá, ačkoliv se snaží vypadat, že nemá zájem. „Kam chodíte vy dva do školy?“

„Loni jsme dostudovali. Dylan je na Valley College a já si dávám nějaký čas pauzu a soustředím se na hudbu,“

říká Julian. „Možná se vrátím a stanu se zvukařem, ještě jsem se nerozmyslel.“

Lo si přehodí vlasy přes rameno. „Nechcete přijít v pátek k nám?“ ptá se. „Sejde se u mě pár nejbližších přátel. Bude to pohodička. Naši jsou mimo město.“

„Nevím,“ zdráhám se, nechci se moc zavázat, i když na sobě cítím Kaylin upřený pohled. „Blíží se pololetí a víš, jací jsou mí rodiče. Navíc na ten večer už máme s Kaylou plány.“ Sedět doma a péct čokoládové sušenky, ale to už nezmiňuju.

„Ty můžeme změnit!“ zašvitoří Kayla.

„Jasně, no tak, Jas,“ přimlouvá se Lorraine. „Bude sranda. Pro změnu si vyrazíš.“

„Fajn. Možná. Napíšeš mi ještě podrobnosti?“ Nesnáším, když někoho zklamou, a navíc mi Lo chybí.

„Provedu,“ řekne Lorraine. „Tak se uvidíme. Pa, Jas. Ahoj, Kaylo.“

Kayla vypadá šokovaně, že Lorraine vůbec ví, jak se jmenuje, ale rychle se vzpamatuje. „Super, díky, Lo.“ Podívá se směrem ke klukům. „Budete tam, pánové?“

Julian se tváří pobaveně. Vymění si pohled s Dylanem. Nejsem si jistá, co se snaží si mezi sebou říct. Kluci. Vůbec do nich nevidím.

„Jo, budeme tam,“ ujistí nás Julian a Dylan přikývne.

„Skvělé,“ řekne Kayla.

Jdu s Kaylou k jejímu úplně novému perlově bílému Dodge Chargeru, který jí rodiče koupili k sedmnáctým narozeninám. Hodíme si tašky na zadní sedadlo a vklouzneme splavené a vyčerpané na přední sedačky, přestože na Kayle

je vidět, že má dobrou náladu od chvíle, co se potkala s těmi kluky a dostala pozvánku na party.

Hodí mě do nemocnice, kde pracuje moje máma. Ještě neumím řídit, což je docela trapné, zvláště když bydlím v L.A. (dobře, v Chatsworthu, nicméně nikdo nikdy nepřízná, že bydlí na předměstí bez moře).

Táta mi vždycky sliboval, že mě naučí řídit, ale ani jeden z nás si v diáři zatím nenašel čas, zejména od té doby, co tak tvrdě trénuju s roztleskávačkami. Právě teď opravdu nemám čas na nic jiného než na školu a trénink, takže mi to moc nevadí.

Kayla otočí klíčkem a stáhne okýnka. „Byl roztomilej, vid’? Šel po mně? Dylan?“

„Kdo to má poznat přes ty jeho sluneční brýle?“ dobírám si její slabost pro „zlobivé chlapce“. Jak sjede z parkoviště dolů na dálnici vedle školy, změním téma. Když se totiž Kayla rozpovídá o chlapech, nedá se zastavit a já chci nadhodit něco důležitějšího. „Hele, ten tvůj přemet vypadá moc dobře,“ řeknu.

Kayla obrátí oči v sloup. „Díky, ale fakt nepotřebuju falešné lichotky.“

Snažím se najít v Kaylině tváři náznak sarkasmu, ale nic nevidím. „Já jsem to myslela vážně,“ ujišťuju ji.

„Nejde o to, jestli dokážu předvést ty cviky,“ řekne na to.

„Samozřejmě, že ne. Vždycky jsi byla jednou z nejlepších v týmu.“

Stojíme na světlech, motor na volnoběh, Kayla se ke mně otočí: „Jas, nepotřebuju, aby ses mě snažila povzbudit. Klidně by ses mohla zeptat přímo, co se se mnou děje. Připadá mi, jako bys kromě tréninku téměř neexistovala.“

„Mrzí mě to,“ řeknu a myslím to vážně. Víím, že mě Kayla potřebuje a já jsem ji poslední dobou zanedbávala. „Jsem hrozná kamarádka.“

„To nejsi. Víím, jak je pro tebe důležité být nejlepší, takže chápu, že musíš dřít. Ale nezapomínej, že jsem tady taky.“

Opřu se hlavou Kayle o rameno. „Díky, K. Tak co se s tebou děje? Pořád chodíš s tamtím klukem? Jak se jmenoval? Jason?“

„Holka, opravdu si musíme pokecat. Šla jsem s ním tak na dvě rande, jestli se to vůbec dá jako rande počítat... Naposledy mě vzal do herny a očekával, že se budu *dívat*, jak hraje videohry. Řekla jsem, že si jdu odskočit, a nechala ho plavat, když hrál minigolf vedle dveří s jedním z chlápků, co v té herně pracují.“

Obě jsme nad tím příběhem vyprskly smíchy a já věděla, že už mi Kayla odpustila, že jsem byla poslední dobou mimo.

„Vím, že sis všimla, že poslední dobou nemám známky jako dřív,“ pokračuje, „ale není to kvůli klukům.“

Mlčím. Znáím Kaylu dost dobře na to, abych pochopila, že nepřestane mluvit, dokud se ze všeho nevypovídá. Mluvení je její způsob, jak se s věcmi vypořádat, zatímco já si spíše nechávám věci pod pokličkou, dokud mě nezačne něco tak moc štítat, až nakonec vybuchnu a rozbřečím se.

„Naši se rozchází. Táta se minulý týden odstěhoval a bydlí ve svém vlastním bytě v Simi Valley.“ Zhluboka se nadechne a její horní ret se zachvěje.

„Panebože! Co se stalo?“ zeptám se a cítím, jak se mi převrací žaludek. Věděla jsem, že je to doma špatný, ale ne takhle špatný. Je jedno, kolik je ti let; když se tví rodiče

rozvádí, je to pořád noční můra každého dítěte. Je mi za ni mizerně.

Kayla zakroučí hlavou. „Nevím. Myslím, že táta měl nějakou aféru, ale nic neříkají. Podle mě máma nechce, abychom ho s Brianem navěky nenáviděli.“ Její malý bráška je v Dannyho věku.

„Jistěže ne. Ale to je strašný.“ Nakloním se ke Kayle a obejmu ji, jak jen můžu, zatímco řídí. „Je mi to tak líto, K. Nevím, co na to říct.“ Cítím, jak se mi derou slzy do očí.

Kayla mě zmáčkne ze strany a taky si utře oči. „To je dobrý. Jsem ráda, že jsem ti to řekla.“

„Nechceš si místo toho udělat filmovou noc u nás? Aspoň na chvíli vypadneš,“ navrhnou.

„Myslíš v pátek? Počítala jsem, že po zápase razíme k Lo na party...“

„Hm, no nevím,“ řeknu. „Vždyť to ani není party, ale sešlost pár lidí.“

„Sama víš, že sešlost je jen krycí heslo pro totální pařbu, ne? Bez tebe tam nemůžu jít.“

„Ale můžeš,“ oponuju. „Nepotřebuješ mě.“

„Na tu party jdeme!“ řekne odhodlaně. „Je to poslední ročník, Jas. Je načase, aby sis trochu užívala.“

Dylan nemá ani tušení, co se na něj řítí. Když něco Kayla chce, tak to dostane. A to platí hlavně pro kluky. Pak je odpákuje jako mouchy a oni jí nechávají smutné vzkazy a snaží se zjistit, proč jim nikdy neodepisuje na SMS. Kéž bych v téhle oblasti měla její sebevědomí. Ne že bych se před kluky styděla, ale tím, že mám tak přísné rodiče a k tomu těžce získané studijní výsledky a všechny svoje mimoškolní aktivity, tak vlastně není čas ani příležitost s někým chodit.

Kayla se prořítí okolo rohu na parkoviště u nemocnice. „Musíš přijít. Potřebuju tě jako pravou ruku. Prostě řekni rodičům, že budeš spát u nás. Což bude pravda, po večírku nás odvezu zpátky.“

„Já nevím,“ řeknu. „Znáš je. Moje máma zavolá právě ve chvíli, kdy máme jako být u vás, a bude chtít mluvit s tvou mámou a přitom předstírat, že mě nekontroluje.“

Chci jít k Lo. Fakt chci. Ale taky nechci lhát rodičům, jakkoliv se naše názory liší. Víím, že si o mně všichni myslí, že jsem jedna z těch hodných holčiček, ale já si nemůžu dovolit vykolejení jako jiná děcka. Jsem v téhle zemi přistěhovalec. Táta mi vždycky říkal, že musíme pracovat *dvakrát* tak tvrdě než kdokoliv jiný, abychom se dostali na stejné místo. A přesně proto makám čtyřikrát tak tvrdě – protože chci uspět.

„Co na to řekne Lo?“ ptá se Kayla. „Povídalas, že tam budeš.“

Zírám z okna na palmy, které lemují okraje parkoviště. Proč se cítím provinile, když jenom *pomyslím* na věci, které většina teenagerů dělá? „Ne, řekla jsem *možná*.“

„Proč se vůbec snažím?“ řekne Kayla, očividně naštvaná. „Tvoje *možná* vždycky znamená *ne*.“

Zásah; ale kdybych na některé věci nebyla řekla ne, *možná* bych nezískala to největší ano svého života – volnou vstupenku v batohu. Tu, která mě dostane přímo na nejvyšší vrchol, kam patřím.

3

Země vzkvétala, protože ji zásobovalo mnoho zdrojů –
protože ji vyživovalo mnoho kultur a tradic a lidí.

LYNDON B. JOHNSON

ROZLOUČILA JSEM SE s Kaylou a doufala, že na mě není moc naštvaná. Slíbila jsem jí, že o té party u Lo popřemyslím, a zamířila jsem do nemocnice. Mamka tam dělá už několik let jako pracovnice ochrany pracovního prostředí, což je ve skutečnosti uklízečka se skrytým talentem. Musí dělat všechno, od vytírání chodeb po praní špinavých prostěradel. Je mi jí líto, obzvláště letos. Její práce je sama o sobě dost náročná a k tomu se před pár měsíci změnilo vedení nemocnice, které začalo propouštět některé máminy spolupracovnice, což znamená, že má dvakrát tolik práce, než mívala. Navíc se i ona bojí, aby nepřišla o místo.

Ze začátku jsem nastoupila jako dobrovolník v nemocnici do obchodu s dárkovým zbožím. Poté jsem pomáhala sestřičkám, ale před rokem jsem se pustila do projektu, v jehož rámci mi pacienti vyprávějí své příběhy. Je to součást výzkumu, který se zabývá vlivem vztahů a faktorů,

že vás někdo poslouchá, na proces uzdravování, zejména u starších pacientů. Je zřejmé, že pacienti potřebují osobní interakci, obzvláště během léčení, a tyto momenty dokonce mohou utišit fyzické symptomy. Když mi máma vyprávěla, jak je smutné, že za mnoha pacienty nepříjde do nemocnice žádná návštěva, nadchla jsem se pro možnost něco s tím udělat. O svých zkušenostech jsem také napsala do motivačního dopisu k získání stipendia. Pacienti potřebují vědět, že se o ně lidé zajímají, že někdo naslouchá tomu, co chtějí říct. Pro mnoho z nich jsem tím někým právě já.

Snažím se ze sebe setřást Kaylino zklamání, zatímco procházím dveřmi do vestibulu ARO. Za přepážkou, kde noví pacienti vyplňují papíry, sedí Gladys, starší žena s kudrnatými stříbrnými vlasy, které se jí kroucí těsně u temene. Právě mluví s nějakým starším pánem ve vypasovaném obleku námořnické barvy, který stojí vedle vysokého chlapce zhruba stejně starého jako já. Vypadají jako otec a syn až na to, že ten syn má vlasy tmavé, kaštanové, a jeho otec spíše špinavě blond.

Během momentu, kdy ten kluk poslouchá svého otce, ho tajně omrknu. Je snědý, nezdá se mi tak moc opálený, ale spíš má jeho pleť přirozenou, zlatavě hnědou barvu. Určitě je míšenec. Možná otec z Kavkazu a matka z Latinské Ameriky? Poznám to, protože sama pocházím z různých kořenů. Filipínci mají tak trochu od všeho. (Já jsem Filipínka, Čiňanka, Havajanka a Francouzka.) Tenhle chlapec má tmavě hnědé oči a ostře řezané lícni kosti, na sobě námořnický oblek, zelenou kravatu a hnědé polobotky. Ačkoliv k sobě to oblečení perfektně padne, jeho vlasy vypadají, jako by si je až příliš často projížděl prsty. Zasměje

se svému otci a já si všimnu dolíčku v jeho tváři. Pohlédne na mě, zrovna když na něj zírám, a tak celá zrudnu, protože je opravdu roztomilý. Tep mého srdce okamžitě stoupá a můžu být jen ráda, že zrovna nejsem na páse.

Jeho otec si potřese s Gladys rukou: „Děkuji, paní Robertsonová, cením si vaší pomoci.“ Odchází k výtahu, ale jeho syn se ještě zdrží: „Jdi napřed, tati, něco jsem zapomněl.“

Pozdravím Gladys, která mi předá dnešní seznam pacientů, kteří se zapsali do projektu. Ten kluk vedle mě pořád stojí. Když se Gladys zvedne ze židle, zdvihne obočí mým směrem a hned se zaměstná nad kartotékou. Cítím, jak se na mě dívá, ale nic neříká, a tak nakonec sama vyhrknu: „Co jsi zapomněl?“

„Zapomněl jsem si vzít tvoje číslo,“ řekne sytým, hlubokým hlasem.

Zrudnu ještě víc, a když se naše oči střetnou, cítím uvnitř plamen, jako bych celá hořela. Usměje se na mě skrz ty své dlouhé, poddajné řasy a já bych mu nejraději prsty projela jeho husté, lesklé, svůdné vlasy. Ještě nikdy mě nikdo tak nepřitahoval, jsem až trošku v šoku, jak moc se ho chci dotknout – ramene, lokte.

Najednou se přistihnu, jak hledám telefon, protože si z nějakého důvodu nevzpomínám na vlastní číslo, natož jméno.

Gladys od přepážky zařve: „Jazzy, zlato! Mám tady pro tebe dalšího pacienta!“

Je mi trapně, ale ten kluk se usmívá ještě víc. Ani nevím, že jsem po celou dobu držela telefon v ruce, když mi ho najednou vezme.

„Víš co, proč mi nenapišeš? Bude to na tobě. Je mi jasné, že ti máma říká, ať nikdy nemluvíš s cizími lidmi.“ Vyťuká své číslo, narychlo vyblejskne bláznivé selfičko a pošle ho společně s kontaktem. Když mi telefon vrací, cítím jeho teplé, ale suché prsty a v ruce mě zamrazí.

Schovám telefon do kapsy a tvářím se co nejvíc v pohodě jako on. Pokrčím rameny, jako by mě to vůbec nezajímalo.

Jakmile odejde, Gladys se vrátí k okénku, aby mi předala dokument s dalším jménem, a s úsměvem si mě dobírá: „Co ti chtěl? Vlastně si to dovedu představit.“

„Kdo je to?“ ptám se a jejího škádlení si nevšímám.

„Syn kongresmana Blakelyho, který reprezentuje náš obvod. Navštívili tady nějakého příbuzného.“

Kradmo se podívám v telefonu na profilovou fotku, kterou před chvílkou pořídil. Usmívá se na ní jako trouba. Jako opravdu pohledný trouba, který má takové nápady, že si třeba zničehonic vezme telefon nějaké holky. Je u ní napsáno **ROYCE BLAKELY**. Royce? Co je to za směšné jméno?

Gladys se uculuje: „Není roztomilý?“

Obrátím oči v sloup. „Možná by byl ještě roztomilejší bez toho jeho obleku. Kdo v L.A. nosí oblek?“

„Dávej si pozor na pusu,“ řekne Gladys a poklepává si tužkou o pult. „Až budeš starší, budeš si přát, aby se tvůj muž lépe oblékal. Člověk dost často zleniví a po pár letech společného života možná zjistíš, že ho musíš pomalu přemlouvát, aby si na vánoční večírek nevzal tepláky. Já beztak budu letos Boba přemlouvát znovu.“

Zasměju se, rozloučím se s ní a výtahem vyrazím do patra, kde hospitalizují osoby s chronickým onemocněním

nebo ty, kteří pobývají v nemocnici dlouhodobě. Moje máma se se spoustou z nich přátelí, protože jim uklízí na pokoji. Občas přijde domů zamlklejší než obvykle a já poznám, že někdo z nich zemřel.

Větší část naší rodiny stále žije na Filipínách, takže vím, jaké to je, být daleko od lidí, které má člověk rád. Na druhou stranu ale vím, že jsou pořád naživu. Nedokážu si ani představit, že bych je už nemohla nikdy spatřit. Už je to pár let, co jsme byli naposledy v Manile. Stýská se mi. Chybí mi prarodiče a jejich obrovský dům na venkově, na jehož dvoře po celý den někdo byl. Sousedé, přátelé nebo příbuzní se vždy sešli a hráli mah-jong nebo karty. Tento dům sloužil jako komunitní centrum pro vesnici, vždycky měli otevřeno a každý byl vítán.

Znovu se podívám na telefon. Jmenuje se Royce. Vážně? Mám mu tak říkat? *Proč mi nenapišeš? Bude to na tobě*, řekl. A není to cizí člověk, je to syn kongresmana. Každý by měl znát svého kongresmana, ne? Já jsem dobrý občan.

jasmindls: Ahoj, to jsem já, odešlu.

Okamžitě dostanu zprávu zpátky.

royceb: Jazzy zlatíčko?

jasmindls: Právě ta a žádná jiná, Rolls Royce.

royceb: originální. 😏

jasmindls: Je to tvé pravé jméno, nebo tví rodiče prostě chtěli auto?

royceb: když to musíš vědět, jmenuji se po strejdovi, který zemřel.

jasmindls: Ach bože! Promiň. Moje chyba.

royceb: ne, moje, strejda žije. 😊

jasmindls: 😊 Ty jsi padouch!!!

royceb: ve skutečnosti měl zrovna autonehodu, proto jsme jeli do té nemocnice.

royceb: takže ty máš problém s mým jménem, jo?

jasmindls: Nejsem si jistá, jestli se mi líbí drahá auta.

royceb: bezva. 😊 Mám ti teda říkat zkráceně Jazzy?

royceb: nebo bys raději Zlatíčko?

jasmindls: Jsem Jasmine, mnohokrát děkuji.

royceb: těší mě, Jasmine.

jasmindls: Mě taky, musím jít, zatím ahoj, vyťukám,
když dojedu do mého patra.

royceb: 👍

Sestřičky si na svém oddělení povídají a nějaký zaměstnanec mě na chodbě mine, když tlačí vozík s jídlem pro první zájemce o večeři. Většinou se snažím schovat si pro sebe kelímek želé a asi bych to nikdy nepřiznala, ale nemocniční strava mi fakt *chutná*. Tentokrát to ale nechám plavat. Ještě před chvilkou jsem umírala hladu, ale z nějakého důvodu už hlad nemám. Těším se a zároveň se mi kroutí žaludek. Začínám se podezírat, že to má co do činění s tím klukem, co mi píše.

Zahlédnu mámu, jak ve svém tmavě modrém úboru zachází za roh a za svou štíhlou siluetou táhne kýbl s vodou a mop.

„Maminko!“ přiskočím k ní. Nikdy jí tak neříkám, jen když jí chci udělat radost, je to filipínská záležitost. Šlím ohledně zprávy o stipendiu: „Hádej, co se stalo!“

Ale než stihnu cokoli dalšího říct, sundá mop a ohne se k madlu. „Máš moc práce?“ zeptá se. „Potřebuji tvou pomoc.“

Zklamaná, že jsem nezískala její plnou pozornost, zakroutím hlavou a moje dobrá nálada trochu opadne. Vypadá vystresovaně, a tak se zeptám: „Co se děje?“

„Mohla bys mi pomoci s nepořádkem? Nemusíš na nic sahat, jen potřebuju pohlídat, aby do toho nikdo nešlápl.“

Přikývnu a následuju ji. Někdy, když jsem příliš pod tlakem, když se cítím, jako bych měla vybuchnout kvůli starostem o známky, nebo když jsem našťvaná, že nevedu žádný společenský život, vzpomenu si na mámu a na to, co pro nás obětovala, abychom si žili lépe. Jí a mému otci patří díky za všechno, co mám.

Vede mě chodbou dolů do velkého sálu. Kolem postele kmitá sestřička, která houbou omývá malou křehkou starěnkou se stříbrnými vlasy. Sklopím oči, abych zachovala její soukromí, ale žena hlasitě nařiká: „Tady není nic k vidění, miláčku. Když je člověk takhle starý, důstojnost už nic neznamená. Tělo se rozpadá jako vrak, ale pořád musíš mít mechanika, aby se podíval na to vevnitř. Je legrační, jak se mladí stydí, když nemají za co. Jak říkám já, je-li čím se chlubit, je třeba to ukázat.“

Stáhnou obočí směrem k mámě, která potlačuje smích. Je jasné, že tahle pacientka má kuráž.

Sestřička ji utiší a máma se pustí do úklidu pomočené podlahy. Zakázali mi, abych se dotýkala čehokoliv nebezpečného, a tak jí jen vyždímám mop. Ačkoliv už dobrovolnicím v nemocnici několik let, nechápu, jak máma svoji práci zvládá. Ani náhodou bych nedokázala po lidech takhle uklízet po celý den. Má můj obdiv. Je silnější než kdokoli, koho znám, a myslím, že hluboko uvnitř to sama o sobě také ví. Nesnese hlupáky a sama mi vždycky vtloukala do

hlavy, že si dokážu vypracovat cestu nahoru. Vždy věřila, že dokážu cokoliv a můžu se stát, čím budu chtít.

Sestřička odejde dřív, než práci dokončíme, a stará paní už si zase povídá něco o setkání s Frankem Sinatrou. Zírá z okna na vysoké budovy na protější straně, takže se dá těžko posoudit, jestli si mumlá něco pro sebe, nebo mluví k nám.

„Proč ji nevyzpovídáš jako součást tvého projektu?“ dlouhne do mě máma ramenem.

Zkontroluji, jestli je tento pokoj na seznamu, a všimnu si, že právě tuhle pacientku Gladys přidala na poslední chvíli, než mi papíry předala.

Máma na mě zavolá: „Sejdeme se po směně na parkovišti!“ a tlačí mop ze dveří.

Kývnu a přitáhnu si židli k lůžku. Příběhy, které by takhle stará dáma mohla vyprávět, znějí zajímavě. Zejména když sestřičce popisovala, jak se setkala s Frankem Sinatrou v zákulisí a dostala od něj pusu na tvář.

„Dobrý den, jmenuji se Jasmine de los Santosová,“ začínám, „a ráda bych s vámi udělala interview jako součást studie, do které jste se zapsala. Pokud se to podaří, ráda bych koncem tohoto roku sdílela nashromážděné příběhy v knižním vydání.“

Upře na mě pohled a já poprvé zachytím barvu jejích očí, které jsou jemně modré jako obloha pokrytá obláčky. „Předpokládám, že chcete mé jméno?“ Těžko bych zařadila její nepatrný přízvuk.

„To by byl skvělý začátek,“ souhlasím.

„Mé celé jméno zní Amelia Florence Marshová,“ pokračuje svým tónem, jako by byla královnou Anglie.

„Paní Marshová...“

„Vlastně *slečna* Marshová, nicméně je mi jasné, že vás to mate, protože příjmení mám po manželovi. Jsem vdova.“

„Omlouvám se,“ snažím se vycouvat.

„Není potřeba se omlouvat. Jak bychom měli oslovovat lidi, kteří se nikdy nerozešli, ale už ani nejsou svoji? To je jedno, přátelé mi říkají Millie a my jsme přátelé, není-liž pravda? Na to mám nos.“

„Millie,“ usměju se, „nešlo přeslechnout váš příběh o setkání s Frankem Sinatrou. Nechtěla byste začít tím?“

Millie vyklene své perfektně vytrhané obočí. „Jistě, byla jsem tehdy mladá holka – asi patnáctiletá.“

„Co vám tedy řekl?“

Našpulí rty a hledí do stropu jako dítě, které už dlouho schovává velké tajemství a nemůže se dočkat, až ho někomu vyradí, přestože se nechce dostat do problémů. „Povídal, že bych byla jeho typ, kdybych byla krapet starší,“ zasměje se chraplavě. „Ach, ten Frank.“

Také se směju. „Znáte ještě jiné slavné osobnosti?“

„Zajisté. Žili jsme v Beverly Hills a díky manželově práci to bylo přirozené. Ale jestli si, slečinko, myslíte, že se budu ohánět známostmi, tak se pletete. Paměť mi jen připomněla mé mládí, kdy mé tělo ještě spolupracovalo. Stáří je hrozné.“

„Je mi líto, nechtěla jsem se vás dotknout,“ zalžu, protože se mi líbí, že je jako pistole.

Millie si hřbetem ruky otře čelo. „Ne, mně je to líto, zlatíčko. Jsem strašná, když marodím. Neměla jsem na vás vypálit, prostě mi není dobře. V mém věku všechno vypovídá funkci. Mají mi tady sdělit, jestli se něco děje

s mým srdcem, ale myslím, že jedinou vadou je, že je prostě staré.“

„Měla bych vás nechat odpočívat,“ pomalu vstávám, ale Millie mě chytne a stáhne zpátky dolů.

„Zůstaňte,“ zaprosí, „ráda bych si s vámi ještě chvilku povídala.“

Usměju se na ni, připomíná mi tetu Girlie – úsečná, a přesto něžná. Zasteskne se mi po Filipínách, i když žít už bych tam nikdy nechtěla. Schází mi naše velká rodina, prarodiče a bratrance, sestřenice, tety a strýcové – všichni, co prošli tím velkým domem – všechen ten smích.

„Takže vy bydlíte v Beverly Hills?“ ptám se a zároveň přemýšlím, jestli odtud není třeba i Royce, když má takové jméno...

Millie si upraví polštář pod zády a posadí se, připravená na dlouhé vyprávění. „Správně, mám začít tímhle?“

Pokývnu a Millie rozplétá svůj příběh, který bedlivě poslouchám. Věnuju jí plnou pozornost, přestože čekám na závěr, abych mohla odejít domů a konečně se pochlubit rodičům s novinkami. Určitě se zblázní radostí, až zjistí, že jsem získala národní stipendium. Už se nemůžu dočkat.

4

Vždy jsem doufal, že by se tato země mohla stát bezpečným a příjemným azylem pro lidi počestné a pronásledované, bez ohledu na jejich státní příslušnost.

GEORGE WASHINGTON

NA CESTĚ z nemocnice zůstává máma tichá a unavená. Chtěla bych jí říct svoje novinky, ale nakonec se rozhodnu počkat, až budou s taťkou pohromadě, protože pak to bude ještě dramatičtější a jedinečné. Takže jí místo toho řeknu o Millie.

„Strašně mě těší, že se přihlásila do mého projektu,“ začnu. „Ta stařenka je parádní. Vědělas, že založila vlastní stavební firmu? Pracovala jako projektová inženýrka.“

Máma jen souhlasně přikývne: „Vidíš, vždycky ti říkám, že holky dokážou cokoliv.“

Když dorazíme domů, loudám se za ní nahoru po příjezdové cestě. Křiklavě růžové květy bugenvileí se kroubí kolem treláže a pnou se podél zdi domu. Máma miluje jasné květiny, díky nim se v Americe cítí víc doma. Každoročně nějaké zasadí: ibišky, ylang-ylang, azalky, sapany,

verbeny, stračky nebo královny noci, jak se říká jasmínu. Možná máme malý dům, ale máma vždy zaručí, že máme nejlepší zahradu v celé čtvrti. Hned po třech dětech je to její životní pýcha.

Projdu dveřmi, shodím ze sebe tenisky a vyměním je za světle modré pohodlné pantofle, které používám na doma. Máma už proběhla do kuchyně, telefonuje si s Lolou Cherryovou a přitom krájí žakii a banány na *turon*, filipínský dezert. Lola Cherryová není moje babička, je to teta sestřenice mojí mámy, ale stejně jí říkáme babi Lola. Mám k ní stejně blízko, jako by to byla babička ze Států. Pravou babičku už jsme neviděli od mých třinácti let, bratrům tehdy bylo sedm a pět let, ani si ji nepamatují. Prakticky už si nevybaví téměř nic z rodného kraje. Danny a Isko mluví pouze anglicky a moje tagalština je tak otrěsná, až mě máma peskuje, že „ztrácím své kořeny“. Nenávidím, když mi něco podobného řekne, jako by se právě ona nerozhodla pro stěhování do Ameriky. Přesto si nestěžuju, protože kdyby naši zůstali doma, nikdy bych nebyla získala tohle stipendium. A setkání s prezidentem, s vedoucím představitelem svobodného světa? O tom bych si mohla nechat zdát.

Propletu se mámě pod rukama, ukradnu kousek žakie a zakousnu se do dužiny, jejíž sladká šťáva se mi přilepí na jazyk. Naoko se naštve a vyžene mě z kuchyně ven. Opravdu se nemůžu dočkat, až všem sdělím tu velkou novinu, přesto to odložím až po večeři, kdy mi všichni budou věnovat plnou pozornost. Chci, aby to slyšeli i bratři, které mám ráda, jako by to byly moje vlastní děti. Vtipné. Od mala, kdy jsme se nastěhovali do Ameriky, na mě máminky

nejlepší kamarádky (*pinay*) volaly *maliit na ina* (malá máma), protože jsem o kluky tak pečovala.

Moji bratři a já se hodně lišíme a nejde jen o rozdíl v polhavi, je v tom víc. Jako nejstarší jsem vždycky cítila větší tlak, abych byla úspěšná, abych jim ukázala tu správnou cestu. Zároveň musím svým chováním překlenout propast mezi nimi a rodiči. Danny i Isko už jsou téměř stoprocentní Američani, protože naši byli první generací imigrantů a oni jsou tou druhou. Ovšem já stojím někde mezi tím a snažím se jim pomáhat, aby se vzájemně pochopili.

Bratři hrají videohry v zadní části domu a celou chodbou se nese rámus. Na pozdrav dám tátovi pusku na tvář, posadím se k němu na gauč a společně sledujeme zprávy z domova. Reportér ohlásí ukázkou jednoho politika z Los Angeles, jak roznáší na kopytech reformu týkající se volebního práva přistěhovalců, již nedávno předložili v Senátu.

Najednou na obrazovce rozpoznám toho muže z nemocnice.

Kongresman Blakely, Roycův otec. Právě hovoří o tom, že ilegálním přistěhovalcům by se vůbec nemělo udělovat občanství. „Jednou přišli do naší země bez papírů,“ říká, „takže si nezaslouží být americkými občany.“ Paráda, je jedním z těch politiků, kteří házejí ilegální přistěhovalce do jednoho pytle s kriminálníky, co si zaslouží raději trest než odpuštění. Přesednu si na místě, myslím na Royce a dumám, jestli by se svým otcem souhlasil. Tak trochu doufám, že ne.

Naše rodina dostala zelenou kartu, když se přestěhovala do Ameriky, ale nikdo z nás ještě neobdržel americké občanství. Pokud se nepletu, nemůžu zažádat o občanství,

dokud nedosáhnou svých osmnáctých narozenin, což bude příští rok. Nicméně v momentě, kdy budu plnoletá, nebudu váhat a složím přísahu, na to vezte jed. Nemůžu se dočkat, až budu moci volit.

Táta kroutí hlavou a nahlas láteří: „Kdyby ten kongresman vyrůstal v jiné zemi, pak by pochopil, proč sem lidé utíkají. Politici vědí kulový, co je to těžká životní situace.“

„Klídek, tati,“ chlácholím tátu, aby se nevzrušoval. „Nevytácej se. Víš, že ti to škodí na srdce.“

Podívá se na mě a zatne zuby. „*Nooo aa*. Už sis udělala úlohy?“

„Teď jsem dorazila domů! Víš přeci, že si dělám úkoly až po večeři.“ Moji rodiče. Přisahám, že škola je jediná věc, o kterou se zajímají. Nikdy se neptají na Kaylu, na roztleskávání nebo na můj projekt v nemocnici. Pořád dokola to samé: jak ti dopadl ten test, dostala jsi jedničku, už máš všechno hotové?

Táta vypne televizi. „Dokud děláš svoji práci, máš štěstí, že nemusíš vstávat v pět ráno na brigádu, poté šlapat tři míle do školy nebo uplavat půl míle v období monzunů, jako jsem musel já jako malý chlapec.“ Toto je typický případ otce Filipínce a jeho klasická verze americké pohádky o tom „jak šlapal míle nahoru ve sněhu, aby se dostal domů“.

Než ho pozlobím narážkami, že se zase s tímhle příběhem opakuje, máma na mě zaječí: „*Neneng!* Osprchuj se a vyříd' svým bratrům, ať prostřou na stůl. Adobo už je skoro hotové.“

Sejdu k sobě do pokoje, vysypu obsah batohu na zem a svalím se do peřin. Jsou načechrané a takové krémové,

s texturou ve tvaru kvítků. Připadám si tady jako princezna, ale není to přeplácené. Jednou mi naši dovolili, abych si jako dárek k narozeninám vyzdobila pokoj. Zkoumala jsem snad měsíce, co si do pokoje dám, a táta remcal, že mi to trvalo tak dlouho. Na druhou stranu, máma si podle mě předělávání mého pokoje užívala, jelikož v Manile nikdy neměla vlastní pokoj. Nechala jsem ji, aby si udělala vlastní názor na cokoliv, ačkoliv mě někdy přiváděla k šílenství.

Ne, mami, chápu, že tě to udivuje, ale nepoložím si na koberec ještě žluté podložky z bambusu.

Cokoliv jsme si nemohli dovolit koupit, máma buď vytvořila sama, nebo jí pomohly zručné kamarádky. Vybrala jsem si starorůžový odstín s černým vzorem. Na zeď jsem pověsila fotografie z poslední rodinné dovolené na Filipínách a připevnila poličky s pěknými barevnými lahvemi, které jsou naplněné různými drobnostmi z mého mládí: červené lávové kamínky ze sopky Taal blízko Manily, kde jsme s tátou chytali kranase obrovského. Ve světle růžových lahví pro změnu ukrývám hrst obyčejné hlíny, první půdy, na kterou jsem v Kalifornii vstoupila. V nejnovější lahvi tyrkysově zelené barvy se nachází písek z ostrova Boracay.

Táta nechtěl tehdy utrácet za nejpopulárnější filipínskou pláž, ale máma trvala na tom, že se tam na pár dní během naší poslední návštěvy musíme podívat. Vzpomínám, jaký kolem toho výletu nadělala povyk, jako bychom už nikdy neměli mít příležitost se tam znovu podívat.

V pokoji visí také nástěnka, kam si píšu inspirativní citáty z knih nebo internetu. Mezi mé nejoblíbenější patří ten od prezidenta Roosevelta, jak všichni pocházíme od přistěhovalců a revolucionářů.

To nejdůležitější místo v mém pokoji zaujímá malý kousek nažloutlého skla, který zamlada našla moje babička uvnitř fíkovníku. Bez něj neudělám ani krok, tenhle talisman mi nosí štěstí. Dostala jsem ho na cestu do Ameriky a bylo to naše tajemství, protože máma nepodporuje babiččiny pověry. Zbožňuju, když táta vypráví, jak chtěla malá Lola po celé mámině rodině, aby jeli k tátovi na ves celý měsíc před svatbou, protože žila v přesvědčení, že těsně před svatbou bývají novomanželé náchylnější k nehodám, tudíž by před svatbou cestovat neměli.

Slyším, jak bráchové řvou, a tenké stěny tomu moc nepomáhají. Vylezu z postele a jdu na chodbu. Křičí na sebe pořád, i když otevřu dveře do pokoje sousedícího s mým, kde bydlí společně už od doby, kdy jsme se nastěhovali do Kalifornie. Paří *Call of Duty*. Náboje řinčí v televizních reproduktorech, přes samý hluk nedokážu ani přemýšlet.

„Danny! Isko!”

Neslyší, anebo předstírají, že neslyší.

Kradmo se připlížím Iskovi za záda a štípnu ho do krku.

„Jauuu! Ate!” vřískne Isko. Oba mi říkají „velká ségra“ stejně jako máma s tátou – další filipínská záležitost.

Isko nehodlá pustit ovladač, kroutí krkem, aby se mě zbavil, a Danny se mu řehtá. Iskova strana monitoru se zalije červenou krví, vidím, že ho Danny dostal. Odhodí ovladač a kňourá: „Za to můžeš ty, že mě zabil. Přitom mě stejně vždycky porazí.“

Je mu teprve osm let, je ještě dítě a jako jediný se podobá tátovi. Má hubenou postavu, pavoučí nohy a ruce. Občas si ho s Dannym dobíráme a voláme na něj zakrslíku. Jenže on není jenom malý, nepřerostl by ani *pinoy* kluka.

Nicméně, co mu chybí do výšky, to dožene charakterem. Rozhodně se pozná, jestli přichází nebo odchází z místnosti. Nadělá více rámusu a větší scény než kdokoliv jiný, což už něco znamená, když člověk pochází z filipínské rodiny.

„Díky, Ate,“ vytrhne Danny ovladač Iskovi. „Tohle bys měla dělat častěji!“

Usměju se na oba falešně: „Pánové, máte mamce pomoci s prostíráním stolu. Večeře je připravená.“

„Myslel jsem, že jsi na radě ty,“ šklebí se Isko.

„Ještě se musím osprchovat. Jděte na to, za chvíli vás bude volat.“

Danny vypne televizi a oba naštvání zmizí v chodbě, kde na sebe doráží a dávají si pěsti, než zamíří do kuchyně.

Danny je typický exemplář prostředního dítěte. Víím, že má pocit, jako by nenaplňoval stejná očekávání, jaká si malují naši rodiče v mém případě. Je chytrý, ale věčně si něco kreslí a čmárá místo úkolů, a proto ho táta pořád shazuje, třebaže je dost dobrý. Mnohem lepší, než by člověk očekával. Když se podíváte na jeho kresby, neodhadli byste, že je nakreslil jedenáctiletý chlapec.

„Ate! Osprchuj se, nechci kvůli tobě zdržovat večeři,“ křičí táta.

„Jasně! Už jdu na to, tati!“

Zamířím do kuchyně, myslím na naše příbuzné v Kalifornii. Nalodili jsme se na palubu obřího boeingu na manilském letišti. Táta se strašně lekl, když naše zavazadla nedorazila na letišti v Los Angeles. Je šílené, jak se od té doby naše životy změnily, už si ani moc nepamatuju tehdejší život, snad jen, že nám bylo celou dobu horko, potili jsme se, protože Filipíny leží blízko rovníku. Dám

si sprchu, smyju ze sebe všechnen ten pot ze cvičení, voda mi stéká po tváři, ramenou, hřeje mě na těle a uvolňuje svaly. Sprcha je jako moje svatyně, místo, kde se můžu sama v klidu soustředit.

Myslím na Stipendium Spojených států amerických, což znamená získat možnost volby jakékoliv univerzity – uvítací večírek bude první zkušeností, kdy nebudu doma a budu se muset postarat sama o sebe. Už jsem sice cestovala s týmem roztleskávaček, ale vždycky hromadně. Představuju si Washington, D.C., nóbl pohoštění, všechny ty osobnosti – diplomaty, aktivisty, kongresmany a jejich ženy, přírodovědce, umělce, pana prezidenta a první dámu. Vlastně tam přijdou lidé, kteří řídí naši zemi, kteří ovlivňují historii a mají moc zlepšit životy jiných lidí. Doufám, že jednou mezi ně budu patřit, ačkoliv ještě nevím, jak toho dosáhnu – asi se vrhnu na něco z oboru lékařství nebo právníčiny, ještě si nejsem jistá.

Rozhodnu se, že našim ukážu ten dopis, čímž se všechno objasní samo. Pak je požádám, jestli by se mnou večer vyplnili přijímací formulář, abych ho co nejdříve zaslala zpátky.

Když si rozčesávám vlasy, náhle mi zabzučí telefon. Je na něm zpráva od Royce.

royceb: nazdar krásko.

Klišé! Přesto mě okouzlit. Nemůžu si pomoci, uculuju se, když píšu odpověď. Úplně se mi vykourí z hlavy, jak jeho táta v televizi proklínal ilegální přistěhovalce.

jasmindls: Nazdar ty tam.

royceb: máš v plánu něco na víkend?

royceb: nechceš někam vyrazit?

jasmindls: Možná.

Ne, že bych si hrála na těžce dosažitelnou holku, ale mám hodně učení a Kayla chtěla vyrazit na party u Lo, takže mi moc volného času nezbývá. Jen pomyslím na další setkání, cítím motýly v břiše. Víkendy jsou zabité, ale možná by se našla jiná možnost.

royceb: možná?

royceb: to sis mě vygooglila nebo co?

royceb: přísahám, že ten týpek v kostýmu angry birds, co straší děti, nejsem já 😏.

jasmindls: HAHA, víš to jistě?

royceb: dobře, dobře, byl jsem to já, ale čuníci mě donutili 😊.

Vtipálek, pomyslím si při odpovědi.

jasmindls: Víkend je nadupaný, ale pondělky a středy dobrovolničím v nemocnici.

royceb: jasnačka. I když to není úplně to, v co jsem doufal.

royceb: Nicméně slychám, že v kavárně v nemocnici chutná skvěle 😊.

Vyprsknu hlasitým smíchem.

jasmindls: 😊

Celá červená vstoupím do kuchyně. Všichni se motají kolem sporáku, lžičkou vydlabávají rýži a adobo do svých misek. Zasunu dopis o stipendiu pod knihu na lince a taky sáhnu po jedné misce s adobo.

Máma si všimne, že jsem si nandala jen trochu: „Co to? Nechutná ti, jak vařím?“

Isko jako by ožil: „Ty to nevíš, mami? Jasmine drží *diету*,“ řekne, „aby nebyla *taba* jako ty.“

Máma předstírá, že se naštvala, když ji nazval tlustou: „Jak může mít tak *malý* chlapec tak *silný* charakter?“ Vlastně to myslel laskavě, protože Filipínci nepovažují silnou postavu za něco strašného. Zřejmě díky tomu, že v této zemi třetího světa žije mnoho lidí o hladu.

Plácnu Iska po hlavě, což k smrti nenávidí, ale není právě tohle práce velké ségry? Neměla bych snad přivádět mé brášky k šílenství?

Danny se mě ani slovem nezastane, sedí si u stolu a čmárá nějakou magickou nestvůru. A táta ani nezdvihne oči od misky.

„Mami, už jsem ti říkala, že se musím v sezoně s jídlem hlídat, jinak by mě nevyhodily do vzduchu.“

„Já vám holkám a těm vašim dietám nerozumím. Na Filipínách jsem nikdy nemusela sledovat, co jím, a stejně jsem byla štíhlá jako proutek. Beztak si myslíš, že naše jídla ti přidají na váze, ale jen se na nějakého Filipínce podívej, jsme štíhlejší než Američani.“

Danny vzdychne: „*Na Filipínách...*“

Máma mu nevěnuje pozornost. „Když jsem vyrůstala, děti si hrávaly venku. Vymysleli jsme si venkovní hry, běhali jsme po zahradě a šplhali po stromech. Jasmine aspoň tancuje,“ rozlítí se máma, „ale vy, kluci, jste věčně nalepení na televizi.“

Vždycky říká roztleskávání „tanec“, ačkoliv moc dobře ví, jak to je. Myslím, že nikdy nepřenesla přes srdce, že jsem na střední škole praštila s hodinami klasických filipínských tanců. Ale musela jsem něčeho nechat, abych se

mohla věnovat ostatním mimooborovým zájmům a stíhala věci do školy.

Přejde k Dannymu a vytrhne mu jeho skicák: „*Ts. Pro tebe* platí žádné kreslení u večere. Zlobíš s tím stejně jako tvoje sestra s telefonem.“

Podvědomě zkontroluji kapsu, jestli mi Royce neposlal novou zprávu, ale nic. Vědomí, že ho v pondělí uvidím v nemocnici, mi vážně nasadilo motýly do břicha. Už jsem se dřív zamilovala, ale sama cítím, že tentokrát jsem do něj hotová, přestože ho znám možná tak pět sekund.

Isko si narve pořádný kus vepřového do pusy a drmolí: „Rád poslouchám historky o Filipínách. Tati, vyprávěj, jak jsi s Titem vybíjel pavouky,“ šťouchne do něj loktem.

Táta odloží prázdnou misku a zakloní se v křesle. Tuhle historku vypráví moc rád. Tito zemřel před pár lety při práci na stavbě v Manile, takže bych řekla, že jeho vyprávění mu pomáhá zavzpomínat na bratra.

„Tito a já jsme zůstávali vzhůru i celou noc, když začala sezona lovu pavouků. Jakmile vyšly první paprsky, vrhli jsme se na lov pavouků pro El Tigre. Ti nejlepší žijí v džungli, chytali jsme je do krabiček nebo podobných nádob a nechávali je lézt po našich rukou. Pak jsme je položili na dlouhý klacek a sledovali, jak se přibližují, lezou přes sebe a shazují se nebo bojují o život. Řvali jsme a povzbuzovali naše favority. Tomu mému zbylo po jednom boji jenom sedm nohou, ale to vám povídám, že přebil stovky jiných pavouků, než jsem ho pustil na strom, kde mohl začít nový život. Jo, kdybychom tak mohli vyvážnout z tohoto života také jen s pár šrámy.“

Než táta dokončí vyprávění, máma přinese *turon* jako zákusek. Danny a Isko přiletí k talíři a oba si nandají rovnou dva kousky. Sladká vůně spáleného karamelu se line po místnosti, ale já mám hlavu plnou stipendia, takže odolám. Už nemůžu čekat ani minutu.

„Mami, tati, chtěla bych vám něco ukázat,“ vstanu a jdu ke knize na pultu. Vytáhnu zpod ní obálku a dopis předám otci. S úsměvem od ucha k uchu se dmou pýchou, na sebe, na rodiče, na celou naši rodinu.

Nemůžu se dočkat, až si to přečtou, zajásají a začnou mi gratulovat.

Dokázala jsem to! Chce se mi křičet. Dokázala jsem to! Mám stipendium! A bez vás bych toho určitě nedosáhla!